

Szerkesztői iroda:
Nagy-Enyeden a kiadóhivatalban, hova a nap szellemi részét illető közlemények küldendők.

Kiadóhivatal:
GIRNER J. JÓZSEF
pap-nyágykereskedése, hova az előfizetések és hirdetések bérmentesen küldendők.
Kéziratok nem adatnak vissza.

KÖZÉRDEK

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAPON.

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve
egész évre 4 frt.
félre . . . 2 frt.
negyedévre 1 frt.

Hirdetmények díja:
□ ezertímerenként 3 kr.
Kereskedők és gyárosok külön arkdvezményben részesülnek. Bélyegdíj 30 kr.
Nyilttér sora 20 kr.

A jövő teendői.

II.

Lapunk múlt számában erről a helyről kériük polgártársainkat, állítsák helyre a békét, egyesítsük erőnket a város jólétének emelésére, melynek e megyében kulturális és nemzeti hivatást kell teljesíteni.

Jól értsük meg: nemzeti hivatást; ma, mikor szomorú nemzetiségi viszonyaink között, a városok magyarosodásában és felszívó erejük érvényesülésében látjuk e baj ellenszereit.

Minden városunk egy-egy erős vára a magyar iparnak, magyar kereskedelemnek, magyar kulturának, magyar politikának.

A középkor óta sohasem volt városainknak ily szép szerepe mint most. Fokozott mértékben áll ez Nagy-Enyedre nézve, melynek polgárai kell hogy átértsék nehéz hivatásukat, mely bizony sokszor önmegtadadással, saját érdekeik háttérbetolásával, nagy türelemmel és kitartással lehet csak teljesíteniök. De teljesíteniök kell.

Arra neveljük itt gyermekeinket, arra buzdítjuk a felnőtteket, hogy olyanok vagyunk, mint egy nyaláb vesző. Egyenként eltördelni bennünket könnyű, de nehéz, de lehetetlen, ha együtt vagyunk.

Ha ez az egyszerű és természetes igazság áthat az emberek közönyén s átjárja a szíveket, nehéz lesz megakadályozni a különböző társadalmi és politikai ellentétek elenyészését, a nyugtalanság s a beháború megszűnését, néhány év óta annyira összekuszált közéletünkben.

Ha ez az igazság, ha a békés megegyezés utáni erős vágy általánossá válik az emberekben, akkor ki tudna, ki merne ellenállani az erők egyesítésének?

A ki megpróbálná, félretolatva érezné magát. Azt a modern Don Kijótét legyőznék az

események, s tehetetlené, hatalomvesztetté tennek polgártársai.

Busongva ültetne, mint egy új Márius, terveinek és törekvéseinek csapjai felett, mert e lötkremlent tervekben és törekvésekben csak a privát bosszúnak, a visszavonásnak, a személyes gyűlölködésnek volt nagy része. De nemes, de önzetlen, de nagy nem volt bennük semmi.

Ugy véljük, hogy polgártársainkban már is a békének s jóindulatnak szelid érzelmei kerekednek felül, bár némelyek még most sem fáradtak bele, tüzesórával járni a löporos hordók körül.

Felségfolyamodványon jártatják az eszüket némelyek. A Curia döntésével szemben provokálni akarják a királyi döntést, mintha nem tudnák, hogy a király sem áll a törvények felett, tehát egy törvényesen elintéztelt vagyonperbe az ő szép szemükért bele nem avatkozik.

Ha azonban ez megnyugtatójukra szolgál a jóhiszeműeknek, (mert a rosszhiszeműek ugyanis tisztában vannak vállalkozásuk siralmas kudarcával,) akkor tegyék meg ezt is.

Legalább befogják látni, hogy nem marad más hátra, mint sorsukba szépen belényugodni, s ha már egyáltalán haragudni akarnak valakire: haragudjanak azokra, a kik a tisztességes békét privát célatokból meghiusították, a kik őket a bizonytalan kimenetű harcokra feltűzték, s nekik nagy költséget és sok álmatlan éjszakát szereztek a regále-per forszírozásával.

Én részemről különben azt tanácslom minden embernek: tegyék félre a harag érzelmeit még azokkal szemben is, a kik azt megérdemelnék, mert a polgárságot jégre vitték.

A nagy harc befejezése legyen mélyeséges béke és összetartása minden józan, tisztességes és használható elemnek a közügy érdekében.

A város, a per befejezésével, jelentékeny

összeg felett rendelkezik, melylyel sok szépet, hasznosat és nagyot vihetünk végbe, ha jól besztjük: ha a hasznosat nem tévesztjük össze avval, a mi okvetetlenül szükséges, s ha az okos sorrendet betartjuk az üdvös alkotásokban.

A városra, bizony sok javítás és alkotás ráfér. Különböző oldalról sok mindenféle követeléseket támasztanak. Jóindulatu tervek egész serege röpked a levegőben. Vannak olyan ártatlan lelkek, a kik szentül megvannak győződve arról, hogy mi most a regáleper szerencsés eldöntésével oly horribilis összeghez jutunk, melylyel szerény kis városunkat legalább is világvárossá emelhetjük.

A tervezetések és édes álmadozásokra nem kívánok hideg zuhanyt önteni, de józan kritikával fogadjuk a szép és nagy terveket, mert nem hangsúlyozhatjuk elégszer azt a régi, de jól bevált elvet, hogy csak addig nyújtózkodjunk, a meddig a takarónk ér. Sőt még addig sem egészen. Jó, ha a takarónkból mindig marad egy darabka — rezervában.

Ebből a szempontból kívánok hozzászólni legközelebb e nehéz és kényes kérdéshez.

Mert Nagy-Enyed város most az édes tervezetések városa s valószínűleg világvárosias álmái vannak.

Megyei közgyűlés.

(Oct. 27.)

Szép számmal gyűltek össze a szüret és a rossz idő dacára az alkonyos élet emberei a szűk gyűlésterembe, melyet — ohajtjuk és reméljük — szebbel és ezélszesübbel cserélhetünk fel a közel jövőben. Gróf Csáky Albin szép köszönőlevele volt az első s utánna a jövő évi költségvetés tárgyalása következett, melyet az eddigihez képest lényegesen fel kellett emelni azon re-

TÁRCZA.

DON JUAN.

Werner Gyulától.

(Folytatás.)

Keze után nyultam, a leány engedte.
— Van-e már szeted, Anikó?
— Nincs nekem senki.
— Nem is kell?
— Minek.
— Tudnál engem szeretni?
Tetőtől talpig végignézett.
— Talán . . .
— Majd úgy három hónap múlva szavadon foglak.
(Ennyi időt szántam rá, hogy Nyériné szerelmébe beleunok.)

A nap egyenesen arcunkba sütött s felpirítá azt. Egy nagy, aczélszínű dongó röpdessett s ütődött bele folytonosan az ablaküvegbe.

Daczolva a veszélylyel, hogy a szép asszony minden pillanatban betoppnhat, leültem egy székre, mint a csinos, babaarcu Anikónak akármelyik káplárudvarlója.

A sorba rakott, ragyogó tiszta rézedények csodálkozva nézhettek le rám a fehér falról. Finom, fodros ingem, elegáns ruhám, vakító fehér kézelőm és arany inggombjaim nem igen illettek ebbe a környezetbe, de a leány vonzó fiátságja mindezt elfeledtette velem.

Cigarettára gyujtva, kissé feirehajtott fejjel néztem őt, amint tett-vett, rakogatott és mint egy nap-sütött, élő hullám, elragadó kedvességgel, rithmikusán mozgott ide-oda.

Szerettem volna szóba állni vele, de miről be-

széljek, a mi őt érdekelné? Így hát beértem nézéssel. Fel akartam állni, hogy elmenjek, de valami csodálatos bágyadság, vagy mi székemhez kötött.

— Anikó, — mondtam, a hosszú hallgatást megtörve — tudod-e, hogy te nagyon szép vagy?

— Ne mondja, az urfi tréfál.

— De mondom. Igazán kár lesz érte, ha elvesz valami durva fickó. Mit tehetnék érte, kicsikém? Szólj, mert ma jókedvemben találsz.

Közelebb lépett hozzám, csak úgy suhogott rajta vörös selyem katrinczája. Elömbé tartotta erős kis kezét ezüst karikagyűrű fénylett rajta.

— Jegygyűrű? — szóltam — megfogva kezét.

Ebben a pillanatban megnyílt az ajtó, a szép asszony lépett ki köznök, idén, kedvesen, mint a nyári reggel esős éjszaka után.

Felugrottam és hevesen löktem el magamtól a leányt, a ki duzzogva, de minden zavar nélkül állt odébb.

Nyériné egész hozzám lépett, csendesen nevetett.

— Zavarom? kérde.

Hangjában, mely máskor bájolóbb volt Beethoven szonátáinál, most jeges, kérlelhetetlen guny lappangott. Aztán hozzátette:

— Mily kedves családi jelenet!

— De asszonyom, biztosítom . . .

— Ne vesztegessünk sok szót, én tartozom önnek azzal, hogy megfejtsem ezt a helyzetet, a melybe került. — Kérem . . .

— Ne beszéljen ön oly hangosan. Társaság van nálam a benső szobákban, leányok, asszonyok, urak. Csak az ajtót kellkinyitnom, hogy holnap az egész környék az ön megzavart idilljéről beszéljen. Ime, most meggyőződtem az ön hűségéről. A férfi hűség szél; irányát minden pillanatban változtató, üres szél.

— Én igazán nem értem.

Egész termete kiegyenesedett, szeméből a gunynak s jókedvnek egész szikraesője hullott reám.

— Kedves félbenmaradt Don Juanom, ön — ismerje el — ugyancsak megjárta velem. Hát feltette rólam, hogy meghallgatom? Nem kellett egyebet tennem, mint egy csinos parasztleányt helyezni el előszobámban, hogy az ön hűsége és állítólagos szerelme fennakadjon ezen az élő, takaros, vadrózsákkal befutott sodronykerítésen. Nem akarom érzékenyebben megbüntetni az ön meggondolatlan vállalkozását. Kérjen tőlem bocsánatot, igérje meg szavára, hogy ezentul békét hagy nekem, s én kézenfogva vezetem be a társaságba, mint kedves vendégemet.

— S ha semmit se ígerek? mondtam elfojtott haraggal, daczosan nézve rá.

Elkomolyodott.

— Akkor kinyitom az ajtót, s elmondom mindenkinek, mily ügyesen lefőzte önt egy becsületes asszony. Holnap aztán fél Magyarország az ön rovására nevet. Valáson uram, hogy béke legyen-e köztünk vagy háború?

Megszégyenülve, lesújtva, kitoró indulatomat erőszakosan elnyomva, lehajtott fővel kértem tőle bocsánatot.

Kezét nyujtá s bevezetett a leányok, asszonyok és urak közé.

— Itt hozom Andrásfalvi urat, mondá, a kinek a pontosság nem erős oldala. Most is elkésett. Büntessék meg. Én, mint házi asszony megbocsátok neki.

Férfiasan, erősen megrázta kezemet, és senki sem sejtette a jókedvű, zajos társaságban, hogy itt komoly sértést boszultak meg nemesen, és hogy a szép asszony divatos férfitettségéből gyógyított ki gyökeresen: a nők erényében való kételkedés járványos betegségéből.

(Vége.)

ményben, hogy a belügyminister be fogja látni, miszerint oly kevés papirossal, mint eddig, nem lehet adminisztrálni s mert a nagyjáradék közönység szaporodik, nő az excedálók száma is, minél fogva legalább egy szolgabíróval több kell a vidékre s egy számvéveivel több a központhra. A törvényhatósági közutak 1895-96. évi költségvetése már nem haladta túl a múlt éveket. Amiből szép összeg szükséges ehez is, ha megmondjuk, hogy 1895-re 119 402 frt 5 kr., 1896-ra 109 402 frt 5 kr. a bevétel és kiadás summája. A legtöbb adót fizető bizottsági tagok jegyzékének tudomásul vétele után örvendetes meglepetés számba ment azon 58 hold 482 ööl gyarapodás, melyet vármegyénk, különösen pedig M.-Ujvár község növekedett, úgy hogy reményünk lehet jövőre nagyobb térfoglalásra is bérczes kis hazánk földjéből, kárpótlásul a mértföldekre menő veszteségeikért. Még nagyobb örömet okozott Lukács Béla miniszter az által, hogy a Zalathna, N.-Almás közti új utat, mely a gy.-fehérvár-topánfalri állami utnak igen fontos kiágazása, — szintén az állami utak sorába vette fel, s így a vármegyét a többi utak jobb karban tartására képesebb tette. Nem is késett a közgyűlés az alispán indítványára melleg köszönetet tolmácsolni a miniszter előtt, ki többet tett egymaga vármegyénkért, mint elődjei összesen.

Miután a culturmérnöki hivatalok szaporítását N.-Enyed székhelyel kértük, — egy bizottságot választottunk, mely gondoskodik egy kis pénzmagról a végre, hogy Tuhutum apánk honfoglalásaitól kezdve a vármegyénk dicsőséges földjén lezajlott országos érdekű történelmi eseményeket gyönyörű képekben, ha lehet, megörökíthessük.

Egy szolgabírói állás levén üressédsbe, a candidáló bizottság gr. Bethlen Sándor, Medgyes Bálint, Zeyk Kálmán, dr. Kovács Ödön, Szalánczy Lőrincz és dr. Hosszu Lászlóból megalakítva, tanácskoznai ment, ez alatt pedig N.-Enyed, Abrudhánya ügyeit gyors egymásutánban pergették le Gáspár és dr. Varró, — a számadásos ügyeket pedig Horváth főszámvéve. E közben a kandidáló bizottság visszajött s miután csak Szabó Lajos pályázott, ki teljesen kvalifikáltnak találtott, közfelkiáltás útján meg is választott. A gőzfertőtlenítő gépek beszerzése végett egy bizottság küldött ki. Dr. Szontagh Adolf kir. kincstári orvos a zalathnai kör-orvosi állomásra is megválasztatván miután a két, igen fontos ügykörben kellőleg nem szolgálhat s fegyelmi tekintetben is két hatóságtól függne, a közszolgálat érdekében a közgyűlés új választást rendelt el. — A megyei fillozofia szabályzat célzerű módosítása után Fogaras vármegye felirata következett, melyben arra kéri a törvényhozást, hogy még ez évben módosítsa a választási törvényt. Az állandó választmány — nem látván ez idejüleg kellően előkészítve a nagyfontosságú kérdést — tudomásvételre ajánlotta a a foliratot. Balásfalvi tagtársaink azonban feliratot akartak s nevükben dr. Bunea, Pap Gábor és dr. Hosszu beszéltek románul, — ez ellen pedig b. Kemény Endre és dr. Werner Gyula különösen szép hatással; a többség tudomásul vette a feliratot. Az alsófehérmegyei történelmi és régészeti társulatnak 100 frt. segélyt szavaztatott meg, a vármegveház kiépítése tárgyában beadott indítvány pedig a gyakorlati kivitel módozatára nézve javaslat tétel végett főispán ó maga elnöklése alatt egy nagy bizottságnak adatott ki; — ohajjuk, hogy a legjobb sikerrel oldják meg feladatukat.

Referens.

Az erdélyi róm.-cath. statusközgyűlése.

— Okt. 24. 25. —

Régóta nem volt oly élénk gyűlése a statusnak, mint ez idei. A történendőknek árnyát előre vetette a „Nemzeti Hírlap“, különösen az „Ellenzék“, melyek az egyházpolitikai törvényjavaslatok ellenzőinek szócsovéit képezik. A támadás b. Jósika Sámuel volt belügyministeri államtitkár, az erdélyi róm. cath. status elnöke ellen irányult, ki mint főrendiházi tag a törvényjavaslatok mellett foglalt állást. A sugalmazott cikkek nagyon ajánlották a nemes bárónak az elnökségről való lemondást, azt tartván, hogy egy katolikus testületnek nem lehet olyan ember az elnöke, ki a katolikus egyházi felfogás ellenére Magyarországon egy egységes, az állam által szabályozott házassági jogot talán helyesnek tizenháromféle felekezeti jog helyett. Sőt dr. Tódor József, a „károlyfehérvári“ káptalan eszes, ügyes, kellemes kanonokja jónak látta a „Magyar-Állam“-nak, a primást, Samassa érsekef csu-

nyán meghurczolt lapnak hasábjait használni fel azon kijelentésére, hogy az erdélyi róm. cath. status világi elnökének állása jogilag véve tulajdonképpen nem is létezik.

B. Jósika Sámuel megunva ezt a sok szeretetreméltóságot, meglátogatta Lönhard püspök ő exciáját, kijelentette, hogy inkább lemond elnöki állásáról, mintsem kellemetlenség legyen a dolgból. A lemondás híre azonban a világiak közül többen összegyűltek s dr. Groisz Gusztáv által szép beszédben tolmácsolva felkérték a bárót, hogy a pressiónak ne engedjen s fontos hivatását töltsse be tovább is, mire b. Jósika kijelenté, hogy ő a birodalom ezen nyilvántartása folytán, a többség nézetének alárendeli eljárását. Ezután a püspökhöz vonultak a világiak s arra kérték, hogy b. Jósika szóbeli lemondását tekintse meg nem történnék s ne terjessze a közgyűlés elé. Kedvetlenül kellett azonban a püspöki válaszból arról értesülni, hogy ő exciája lemondást egyházi szempontból indokoltnak tekintvén, azt bejelenti s ismételt kérésekre kinyilvánítá, miszerint felsőbb helyről nyert utasítás értelmében másképpen nem tehet. Tiszta levén a helyzet, a pártok is gyorsan megalakultak s azon világiak, kik a politikai személyes intenciókat nem akarták a status életébe bevinni, dr. Groisz Gusztávnál tartott értekezleten megállapították a gyűlésben teendő nyilatkozatot, mely szerint a statusgyűlés ne fogadja el b. Jósika lemondását, mint aki elismerésre méltóan töltötte be elnöki tisztét. E nyilatkozatot 58 világi tag írta alá.

Ünnepélyes „Veni Sancte“ előzte meg a népes gyűlést, melyen 39 egyházi és 82 világi status gyűlési tag jelent meg. A leányiskola szűk, alkalmatlan terme zsufolva lett. Lönhard püspök mint egyházi, b. Jósika mint világi elnök elfoglalták helyeiket. Csendsben hallgatták meg a püspök elnöki beszédét, mely az egyházra nehezülő válságos időkről szólt, reményét fejezte ki, hogy a mostani nehéz látogatás napjai csakugyan a megnyugvás napjaivá fognak átváltozni. Az éljenzéssel kísért beszéd, s a pápához indítványozott üdvözlés elfogadása után b. Jósika állott fel s nyugodt hangon kijelenté lemondását, óvást tevén a beavatkozás azon módja ellen, mely hirtelen, nem átalotta oly külbefolyásokat érvényesíteni, melyeknek a status beléletében nincs mit keresni. Megköszönve a püspök eddigi támogatását és a termet elhagyta.

Alig távozott, rögtön felállott dr. Groisz és ékes szavakban kijelenté, hogy politikai kérdések nem vonhatók be a status gyűlés tárgyalásainak körébe; Jósika báró hithűsége, eddigi kiváló érdemei teljes elismerést érdemelnek; a status nem tűrheti, hogy kebelében illetéktelen külbefolyások nyerjenek tért. Nem szabad megengedni, hogy a lemondás elfogadása által a status autonómiáján rés törossék. Ezek után beadta határozati javaslatát.

Dr. Tódor kanonok a lemondás elfogadását ajánlotta s kifejté, hogy a szervezeti szabályokból nem vehető ki a világi elnöki állás, azt állítja, hogy két elnök ellentmondás és a munkálkodásban csak összetűzősre ad alkalmat. — Az igazgatótanács tehát utasított, hogy a világi elnökséget tegye tanulmánytárgyává s a jövő gyűlés elé terjesszen javaslatot.

Állításait dr. Szamosi János egyetemi tanár a jegyzőkönyvekből és a szervezeti szabályokból vette idézetekkel cáfolta. A kifejlődött élénk, sőt szenvedélyes vitában Györfly Gyula és Ugron Gábor orsz. gyűl. képviselők, a szabadelvű egyházpolitikai javaslatok heves ellenzői, beszéltek a legvehemensebbül; ez utóbbi b. Jósika rovására folyton b. Bánffy Dezsőt, az év. ref. egyházkerület tevékeny főgondnokát dicsérté, persze Szász Domokos év. ref. püspököt nem merte jó példamutatásképpen felhozni, nehogy elrontsa a hatást.

Elteit az egész délelőtt a vitával s végre titkos szavazás döntött, mely alkalommal b. Jósika lemondását 56 szavazó elfogadta, 61 nem fogadta el, mi természetesen nagy tetszést keltett a győző világiak sorában. — a „Közművelődés“ pedig kompakt betűkkel kijelenté a gyűlésről szóló referációjában, hogy „a papok tehát megverték az anyaszentegyházat, t. i. a kik nem jöttek el a statusgyűlésre szavazni.“

Fényes püspöki ebéd követte a sokáig tartott gyűlést, melyet ismét gyűlés követett, mely azonban alig végzett a hosszas disputa miatt egyebet, mint Züllich István betegeskedése miatt lemondott alelnöknek köszönetet szavazott s azután az igazgató-tanács tagjaira végül az alelnökre adták be szavazatukat.

Az okt. 25. gyűlésen már kevesebben vol-

tak a Jósika pártjából, mi pedig elég kár volt, mert Ugronék rögtön fel is használták a helyzetet. Mindenek előtt kiforszírozták, hogy az alelnöki állomásra történt szavazás érvénytelen, mert 103-an szavaztak s mégis 104 cédula volt a kalapban. Így tehát Groisz Gusztáv, kire legtöbb szavazatt esett, nem lett alelnök, ez állásra új szavazás rendeltetett el.

Megkezdődött a tárgyalás az igazgatótanács jelentése fölött, melyre a 15-ös bizottság nevében dr. Mohay Sándor tette meg szakavatott javaslatát. Dr. Tódor József kanonok a status szerveztét kívánja revidió alá venni, Ugron ezt egy 15-ös bizottságra akarja bizni s ezzel elő is vette a névsort, de Török Bertalan közbe szólván, hogy az alapvető munkát az igazgató-tanács készítse el, a 15-ös bizottság bírálja meg, melynek tagjait nem egyoldalulag Ugron, hanem a püspök ajánlja, — ez ily értelemben is történt meg. Hosszas discursust keltett a kepe kérdés, melynek megoldására a kormány közbenjárása kéri ki. Ugron kijelentette, hogy a kormány csak akkor támogatja a katolikusokat, ha a kálvinisták is akarják; szerencsétlenségre a zsidóknak nincs képük, amit megváltoztassanak, mert ha ez a zsidóknk kellene, — a kormány azonnal reá állana; persze jót nevettek a kortes ötleten. Átmenve a Soó Gáspár által előadott közoktatási részen is, az alelnöki állásra történt meg a szavazás. Miután Szabó József nem akart alelnök lenni, — Groisz Gusztáv 45 szavazata ellenében dr. György Gyula győzött 51 szavazattal.

Délután tovább folyt a gyűlés. Már a jegyzőkönyv hitelesítő bizottság is ki volt jelölve, midőn Ugron feláll s azt kérde, hogy lesz szerkesztve a jegyzőkönyvnek a dr. Groisz G. által a b. Jósika lemondására vonatkozó indítvány pontja, mert a felett nem szavaztak, ennél fogva — az ő véleménye szerint — napirendre tért felette a gyűlés s így az nem is vehető be a jegyzőkönyvbe. Éles vita kerekedett ezen sajátos fellépés folytán, mely azzal ért véget, hogy a jegyzők hiven fogják reprodukálni a történeteket. Alig csendesült le ez a vita, közvetlenül a bezárás előtt feláll Kis Bálint cs. és kir. kamarás s határozati javaslatot nyújt be az iránt, hogy a status-gyűlés küldöttségileg kérje fel ő Felségét, hogy az egyházpolitikai javaslatokat, tekintettel a bennük rejlő erkölcsi veszedelemre, ne szentesítsék, a katolikusoknak az autonómiát adja meg. Nagy zaj kerekedett, b. Szentkereszty György óvást jelentett ezen meglepetés ellenében, — Ugron kiabált, dr. Farkas Lajos hiába mutatta ki a szabályellenes eljárást s kérte legalább másnapra halasztani a tárgyalást, az elnök gyengességével visszaélve a többség szavazást követelt s így nem éppen nagy dicsőségre a tárgyhöz nem méltó meglepetéssel sikerült az indítvány elfogadása, a kisebbség pedig ott hagyta a gyűlést s elhatározta, hogy csatlakozik b. Szentkereszty óvásához,

VEGYES HIREK.

— **A minden oroszok csárja meghalt!** Ez a legfontosabb hír most a nagyvilágban, különösen pedig Oroszországban és ott a hol III. Sándor czár kegyedtől függött egyeseknek és népeknek udve. November hó 1-én, kinos szenvedés után ért véget élete, melynek oly kevés derült napja, nyugodt pillanata volt.

— **Halottak estéjén** tele voltak temetőink a kedveseikre vissza gondolók seregével. A sírok, sírholtok fényben ragyogtak, koszorúk, virágok borították az ősi hervadástól sárguló hantokat.

— **Az első fagy** november 2-án, hajnalra elég erősen köszöntött be; jégkéreg volt látható mindenütt.

— **A községjegyzői vizsgát** jó sikerrel tették le, Rád Troján, Roska Péter, Abraham Gábor, Kompothi Béla.

— **Értesítés.** Sz. 5458/94. közig. Alólihatóság. — az érdekelt felek. — tudomására hozza a kir. kuriának következő harmadfoku Itéletét. „67/94. szám. Ó felsége a kir. nevében. A m. kir. curia Székely Mihály és társai és a hozzájuk csatlakozott felpereseknek Nagy-Enyed városa, mint egyjogi személy, úgy az ottani reform. főiskola és minorita zárda s a felpereseken kívüli polgárok alperesek ellen a nagyenyedi italméresi jog arányosítása iránt a gyfvári kir. Törvényszék előtt folyamatba tett s ugyanott az 1893. évi október hó 12. napján 7668. sz. a. kelt itélettel elintézték és mindkét feleknek fellebbezésére a kolozsvári kir. itélő-tábla által 1894. évi márczius hó 13. napján 100. sz. a. kelt itélettel megvizsgált arányosítási perét, mindkét felek fellebbezései folytán 1894. évi október hó 4. napján tartott nyilvános ülésben vizsgálat alá vevén következő Itéletet hozott: A másodbiróság itélete az ügy érdeme iránt fellebbezett